

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ

(Ή Δύναμις που μᾶς ἀπατᾷ, μᾶς θεραπεύει, μᾶς τρομάζει, μᾶς κάνει γελούσυν, μᾶς δίνει θάρρος, ἀλλὰ και μᾶς.... σκοτώνει).

B

Στὸ προηγούμενο φύλῳ ἀναφέ-
ωμε τὰ διάφορα περιθεσίαι περιστατι-
κά, τὰ ἀπότα δείχνουν ποὺ μεγάλη
δύναμι ἔχει ἡ ὑποβολὴ ἐπάνω στὸν
ἄνθρωπον. Ετείς ὅμως ποὺ ἡ δύνα-
μη τῆς ὑποβολῆς είνει πανιερίστη,
είνει ὅπως ἐπάντι, ὅ ἔργας.

Σπάνιο είναι οι έρωτες σπουδ-
ποιών σι διό ἔρασται προσβάλλον-
ται ταυτοχρόνως ἀπό κεραυνούδο
καὶ φλογερὸν αἰσθήμα. Ως ἐπὶ τὸ
πλεῖστον, ὃ ἔνας ἀπὸ τῶν διὸ ἔ-
ρωτεψημένων, συνῆθες δὲ ἄνδρας, ἔ-
χει τὴν προπονούμαντα καὶ σιγὰ—σιγὰ
διὰ τῆς ἑποβολῆς τούτης ἔξωστε ἐπά-
νω στὴ γυναικά, τὴν κάνει ν' ἀντα-
περθῇ στὸ αἰσθήμα του. Πόσες
φορὲς δὲ δὴ ἔτιχε σπιζὲ νέες ν' αἱ-
σθένωνται στὴν ἀγκὴν ἀντιτάσσειν
γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὶς ἀγαπᾷ καὶ
σιγὰ—σιγὰ, μὲ τὸν καιρό, ἡ ἀντα-
τάξις τους αὐτῆν νὰ μεταβληθῇ σὲ
αἰσθήμα, χωρὶς καὶ αὐτές ν' θίεις νὰ

τὸ καταλάβουν πῶς.

Μιά Γερμανίς κυρία δημιγέτο σχετικών σ' έναν Γερμανό φυγία-
τρο τής Ιστορίας του γάμου της, "Όπως ήταν άδεια πολὺ νέα, γνω-
νοπαθεία με' μ' έναν κύριο, με' τὸν διοιο δώμας δὲν τὴν συνέδεε καμια
συμπάθεια. Έπει πολὺν καιρό, οὐ κύριος αὐτὸς, τὰς φορὰ ποιὶ τὴν
ἀποχωρετοῦσε, τῆς ἔλεγε μὲ πειστικὸν θρόνος :

«—Θὰ φθῆ μὰ μέρα ποὺ θὰ μὲ παντοευτῆτε».

Στὸ τέλος λουτόν ἐπιφεύγεται σὲ τέτοιο σημεῖο ἀπὸ τὰ λόγια του, ὅπερ δέχεται πράγματα νὰ τὸν παντρευτῇ, μ' ὅποι ποὺ δὲν τὸν ἀγαπῶσσε διόλου.

Η ιντοσθή είνε πανίσχυη, κιρίως στούς πλατανικούς έφωτας, δυονή η φαντασία παίζει τόν μεγαλύτερο ρόλο. Ο Δάντης είχε δομάνει μιά φορά τή Βεατήσινη, άλλα ήταν έναντα χαράχτηρα για πάντα στό μακέλ οντού. Κι' ότι ίδιωντος του αύτος έφως τον έντενευσε τέλος τή Θεία Κομιδιά, δυονή χάρην τής Βεατήσινης, διασχίζει άλλη η κληρονομία τή Κόλαση και το Καθαρισμόν για νά φτάση στόν Παράδεισο, δυονή τόν έπειρωνε ή έκλεκτη του.

Τὸ ίδιο συνέβη καὶ οτὸν Πετράρχη μὲ τὴν Λάουρα.

Οι διάφοροι Δὸν Ζωιάν, καθὼς καὶ οἱ ἀπατεῶντες τοῦ γάμου, ἐργάζονται, ἐκμεταλλεύμενοι τὴν δύναμι τῆς ὑποβολῆς, τὴν ὅποιαν κατέχουν.

Πολλές φορές δημιουργία, ή έπειση αντί σε υπαγόμενη.

Ἐνας Ἀμερικανὸς ἵπποδικος εἶδε μιὰ νύχτα ἕνα πολὺ παράξενο δίνειρο. Νηρεύποτε, διτὶ ἀπὸ τὰ κάγκελα τὰ παρασθήνοντα τοῦ κελλιοῦ του μητρᾶ, μέσον ἔνας ἐξαιρετικά μαρῶν ζέρι. Ἐναὶ οὐροπλεύσον. Τὸ ζέρι αὐτὸν πασπάτωνε μέσον στὴ σφραγίδα, ὥστον τὸν ἔφτιασε, τὸν ἔτιασε ἀπὸ τὸ ἀμυστερό του μπράτσο καὶ τὸν ἔσφιξε δινατά. Ὁ ἵπποδικος αἰσθανθῆκε στὸ ζέρι του ἔναν ισχυρότατο πόνο καὶ ἔκπνησε καταπομαγμένος. Τὸ ἄλλο ποιεῖ, τὸ ζέρι τον ἔφερε διλοφάνερα τὰ σημάδια τοῦ σπρέξματος ἐνὸς μεγάλου χειροῦ, ήτο μορφήν ἐγκαταστάτο. Τὸ ἔχαγμα μέλισσα στα ἀυτὸν ἦταν τοῦ διπτερού. Ὡστε ἔχαν σχηματισθεῖ καὶ φοιτήσεις μὲν ὑπὸ πάνω στὴν ἐπιδεισίδα! . . .

Πότις ἔγραψεται τώρα τὸ μυστήριον αὐτό; Πρόκειται ἀπλούστατα περὶ ἴντοβολῆς. «Συγκαταστῶς ἐξ ἴντοβολῆς», διωτες ἐδήλωσαν καὶ οἱ λατρευταῖςτα ποὺ ἐξέπουν τὸν κατάδικο. Αὐτὸς διως Ἰωάννης πλέον καὶ τὸ διαιροῦ φόβο, οὗτος θὰ τοῦ κόρφουν τὸ κεφάλι! Τίνη παρεμπονή τῆς δίνεις βρέθηκε νεκρός στὸ κελλά του. Εἰτε πάντες ἀπὸ συγκροτοῦν!

* * *

“Ενα τραγικώτερο ώάκιμα περιστατικό συνέβη σ’ ένα ρωσικό λίνειο, λίγον καιρό πριν από τον πάλι εμφανίσθηκε τον λινειόν αυτού θέλησαν νά γίνουν μιά φάρσα εις βάρος τού έπιστατου τους. Τόν ζήλεισαν λοιπόν σ’ ένα σπαστενό δωμάτιο, τόν έδεσαν χεροπόδαρα και έπει τού έδηλωσαν μ’ έπιστρομμαντρούς, δια έλχαν απότομα νά τόν αποκεφαλώσαν, γιατί είχε μαρτυρήσει έναν αισθητόντα συμμαθητή τους στάδιον διεισθητή. Τόν δάνγκασαν λοιπόν νά σκήνη

κεφάλι του πάνω ἀπό τὴν φάρη μᾶς καρέλλας καὶ τὸν κτύπησαν στὸ σθέρω τηνακά μὲ μὰ βρεγμένη πετούτα. Οἱ διυτιχυμένοι ἐπιστήταις σωράστηρε ἀμέσως κάτω νευρός! Ή υποβολὴ τῶν ὅτι θύμαντάνωντας πραγματικά, είχε τέτοια δύναμι, ὥστε προσάλεσε σ' αὐτήν τὸν θάνατό του.

Τὴν ίδια ἀμφοριὴ είχε καὶ ὁ θάνατος μᾶς διατιχωμένης Γαλλίδος χωρικῆς, ὁ ὅποιος συνέβη πρὸ πολλῶν ἑτῶν καὶ ἔμενε παροιμόδης.

Σ' ἔνα χωριατόσπιτο σίγε μαζεύεται ἔνα χειμωνάτικο βράδυ τὸ ὑπέρτεικό προσωπικό καὶ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ δωρὰ Ελεγαν Ιστορίες γιὰ φαντάσματα. Μή απὸ τὶς ὑποθέσεις είστε τότε, ὅταν δὲν φοβόταν καθόλου οὔτε τὰ φαντάσματα, οὔτε τοὺς πειθαρέους. Καὶ γιὰ νὰ ἀποδεῖται τὴν ἀφοία της, ἐδίλλωσε πάσα θατα πρόθιμη νὰ πάτη μεσούνχητα στην νεκροταφεῖα καὶ νὰ καρφώσηται ἔνα πέτριο σ' ἔναν τάφο. Πράγματα δὲ ἐπήγε, ἀλλά μὲν ποὺ οἱ σύντροφοι τῆς τὴν περιψέμεναν ὥς τὸ ποιῶ, η δυτικισμένη νέα δὲν γύρισε πάτα.

"Όταν πει Σιμόπουλος, πηγαν στό νευροταφερό και έπει τίν
βρήκαν νεκρή, Αστλανόνιτη πάνω σ' έναν τάφο. Την ώρα που ή ήτα
τηγι κοπέλα έδαρφων τό διερχόντα στη γῆ, έδαρφωσε χωρίς να τό¹
καταλάβη και τήν φούστα της μαζί. Καὶ θυεια σταυρότερο νύ²
φύγη, τό φρέμιά της πού έμενε καφρομένο στό έδαφος, τήν τρά³
βηγκέ πούς καὶ πίσω και τήν έμπιδοντας νά άπομακρυνθή. Έξειν τότε
νομίσμα, δη τήν τραβούσε τό χέρι, τοῦ πεθαμένου, μέση από τόν τά⁴
φο και από τόν τρόμο της πέθανε!....

* * *

“Ενα φαινόμενο ποὺ παρουσιάζεται συχνά στοὺς ἀνθρώπους, είνε
ἡ λεγομένη «Ομαδική» ἴπποβολή, ἡ οποία ἔχωσθε τὰ πλήθη νὰ κά-
νουν πράγματα ποὺ δὲν θὰ τὰ ἔχωνται ποτὲ σ' ἄλλη περίσσωση.

"Οταν έξεδόθη σε βιβλίο ότι «Βέρθερος» τον Γκάιτε, δόλωτηρος ό κύριος κατελήφθη από ένα αισθηματικό παραλήρημα. Πισταμοί διασύνουν χίλιαρχος για τα δευτέρα και τα πάθη του ήμων του φωμάρτησον. «Ολοι οι νεαροί της έποκης έκανεν ήταν προσδόκιαν να μαμθούν το γνήσιο του Βέρθερου, τὸ θερός του, τις ὄμιλές του, ώς και τὸν τρόπο του... θανάτου του ἀζόμι! Ή αισθηματικές αντοκγίνες κατάταντον ήστι πάντα γίνονται ἀηδηνή επιδημία. Μόδιας ένιας νέος ένομιζε, δητι η ἐκλεκτή του δὲν ἀνταπεξώρινετο εύλικωντός σιώ αισθημάτου, ἔθεωδος καθῆκον του νά πάρω τὸ περιστόροφο καὶ νά τυνάξῃ τὰ μωλά του στὸν ἀέρα... ἀλλὰ Βέρθερο!...

Μιὰ παρόμοια ἐπιδημία παρουσιάστηκε καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ αἰώνος μαζὲ τὴν "Ἐγνά Ζγάλιτερ τὸν Πίθεν". Οἱ Ἰερουσαλήμ γενικά τὴν ἐποχὴν ἔκεινη ἤταν μᾶλιστα ποὺ εἶχε παταράδει λόγω τὸν κόσμον. "Οἱ Πίθεν λοιπὸν βάζει, διὸς ζέρετε, τὴν ἡρωΐδα, του γ' αὐτοκτονή-

οη, φεύγοντας έναν διθύραμβο στήριγματος. Κατόπιν του αὐτοῦ, όλα τὰ κωριστότανα τῆς ἐποχῆς του, στο νόμιζον τὸν ἔσπιτον τους επωαρχηγημένος και ἀδειομένο, εἴρισαν μὲν τί πάντα δέν θά τις ἐξέφρωνε περισσότερο στὰ μάτια τοῦ κόσμου, ἀλλά μάλιστα μοιαζόμενα μάτωνα. Στο τέτοιο σημεῖῳ μάλιστα είχε ἀποδεκτοποιεῖ ή νεολαία τῆς Νορθρηγίας, ἀλλά την ἑπτάδιμά αὐτῆς τῶν αιγακονιδῶν, μότε για την διάσπολη είχε ἀπαγορευεῖ ή παραστασίς τῆς «Ἐντατας Γκάντιλερος» σ' ὅλα τὰ θέατρα.

Τὰ φαινόμενα αιτά τῆς δικαιοσύνης ἵποβολῆς δὲν είνε σπάνια στὴν ιστορία τῆς ἀνθρωπότητος. 'Απεντάσσεις, εἰναὶ πολὺν σημανία. Μιὰ ἀτὸ τίς κειρόφερες δικαιοδοσίες ἵποβολές ἦσαν καὶ «ἀγλαοκατιτοῦσι» ποιῶν διήρκεσες ὅλην περίοδο τὸν δέκατο τρίτο καὶ δέκατο τέταρτο αἰώνα. 'Ομάδες δηλαδὴ πολυνόμιθες ἀπὸ διηγόματος γιγαντῶν ὡς τὴν μεσόν, ἐπήγνωνταν ἀπὸ χοροῦ σὲ χωρὶς καὶ ἀπὸ πόλη σὲ πόλη καὶ ἔκει στεκόνταν στὴ μέσην τῆς πλατείας καὶ μαστιγώνονταν μονάχους τους, διόπου τὸ αἷμα ἔτρεζε ποτάμι απὸ τὴν φέρνοντος. Καὶ τὸ ἔσωνταν αὐτὸν... χάριν, λέει, τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς τους. 'Η ἐπιδαισις τους δὲ στὸ πλῆθος ἤταν τέτοια, ὅπει κάθε φρονὴ ποιῶν ἔφεργαν ἀπὸ ἔνα χωριό, τοὺς ἀξολοθρούσαν πλῆθος νεοφυτίστων δαδῦν. Τὸ κακὸν ἔφτασε στὴ μεγαλύτερην Ἐντασί του, διανα κατὰ τὸ 1348 ἡ εΜάκην Πανούσιαν ἔκανε θραύση στὴν Ιταλία.

'Από την Ιταλία ή παραφρούσην τῆς έκουνας παστυχώσεως διεδύθη στην Γερμανία, στην Ολλανδία, στὸ Βέλγιο, στὴν Ἀγγλία, στὴ Σουηδία, στὴ Ελβετία καὶ στὴ Γαλλία.

Περισσότερο από κάθε άλλη έποχη, ο κόσμος ή-
πέκει στην ήμαδική υποβολή, ήδισις κατά τὸν Με-
αιάνων. Μόλις ἔβγαινε κανένας θευδόπορήτης και
προσανήγγειλε τὸ τέλος του κόσμου, δηλούσε

βάνοντο ἀπό ἀκετανίκητο πανικό, πουλούσαν τὰ χτήματά τους, μούραζαν τὸ ἄγαθά τους καὶ πήγαναν νὰ κλευστοῦν στὰ μοναστήρια. 'Ο φαρεώτερος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πανικοὺς συνέβη τὸ ἔτος 1000 μετὰ Χριστού, δύποτε διος ὁ χριστιανικὸς κόδιμος πάσις ἔφασε ἡ Λευτέρα Πλαφούσια!....

"Ἐναὶ εἶδος ὅμαιρης ὑποβολῆς ἦσαν καὶ ἡ Σταυροφορίας, ἡ ὄποιας ὅμιως στὸ τέλος ἐλάχαν ἐκφυλισθεῖσε σὲ κατακτητικὲς ἐπιδρομές. Τρομεροτέρα δὲν ὅμαιρη ὑποβολὴ ἵντηρε ἡ καταπορεύεται Σταυροφορία τῶν Πασιδίων, ἡ οποία διογκόνθηρε τὸ 1212 πρὸς ἀπελευθέρωσι τῶν 'Αγίων Τάπων καὶ ἐστάζουσε τὴ ζωὴ σὲ τριάντα γιλιάδες ἀθμᾶς πατάσαμα!....

Μιὰ ἀπὸ τὰς ποὺ ἐνδιμαρέρουσες ἐπιδημίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους ἦταν καὶ ἡ 'εποικομανία ποὺ φανερώθηκε στὴν 'Ολλανδία τὸ 1634 καὶ ποὺ μᾶς δείχνει ὡς ποιὸ σημεῖο μιαφοῖ νὰ φτάσῃ ἡ μανία τῆς καθοδοσιοπατίας.

'Επειδὴ ἔτιχε ν' αὐξήσῃ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ τιμὴ τῶν τουλιάνων, τοῦ γνωστοῦ ὕψους, ὥλιος ἀνέξαρτως οἱ 'Ολλανδοὶ φίγηκαν μὲ τὰ μοῦρα στὴν καλλιέργεια τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ, γιὰ νὰ πλουτίσουν.

Καθένας πούλιοντες τὸ σπάτι του, ἐγκατέλειπε τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἐπανατίνει τὸ σπάτι του, μὲ τὴν ἐπέταση νὰ γίνη ἐκατομμυριούντος. Φυσικά, ὑπερέπει αὐτὸ τὸν ὑπερφραγδανὸν ποὺ ἐπακολούθησε, ἡ τιμὴ τῶν τουλιάνων ἐπεισόδια καὶ διοικητικὰ καὶ διοικητικὰ ποὺ φέρθησαν στὴν φάρα.

'Αποτέλεσμα ὅμαιρης ὑποβολῆς εἶναι καὶ τὸ περιστατικὸ ποὺ συνέβη στὴν καλλιέργεια στὸν οικισμὸ 'Αμερική.

"Ἐνες ἀπὸ τῶν πελάτες τοῦ ξενοδοχείου διέδωσε, γιὰ ν' ἀστειεύῃ, διτὶ τὴν νύχτα βγάνει καὶ γυρίζει στὰ δωμάτια ἐνας τρομερὸς κομψοτυμένος κύριος, ψηλὸς σαμνάδα!....

Οἱ ἄλλοι πελάτες τὸ πάτεραν, ἡ ὑποβολὴ ἔταιξε τὸν σπουδαῖο ωδό της καὶ στὴν περιστοπατική αὐτῆς, καὶ ἔτοι μέσα σὲ μᾶς βδομάδα.... εἰδαν ὅλοι τὸ φοβερὸ φάντασμα, τρομοκρατήθηκαν καὶ ἀδειασαν τὸ ξενοδοχεῖο!....

Καὶ γιὰ νὰ πάρουμε καὶ ἔνα παράδειγμα ἀπὸ τὴν σημερινὴ ἐποχὴ. Τὶς ἄλλοι εἶναι ἡ μόδα, παρὸ διαδοκὴ ὑποβολῆ; 'Ένα πρᾶγμα ποὺ ἔμεινε τὸ κυντάξιμο ψήρχαμα καὶ ἀνεπρέσσατο, μᾶς φάνεται γελοῦντας καὶ ἐξαφρενικό, τὸ φροδόμες ἀδιστάτως καὶ τὸ βρύσικομε μάλιστα πολὺ ψηρό, διτὸν τὸ ἐπιβάλλει ἡ μόδα. 'Εξ ἄλλου, ἀν τύχει νὰ πέσει τάπα σταζένια μας κανένα παλιὸ φυγούνινο ἢ καμιαμά φρωτογραφία περισσεύντες ἐποχῆς, γελοῦμες καὶ οἰστείστουμε τὸν ἑαυτό μας γιὰ τὸ γελοῦντο μας χτενίσια καὶ γιὰ τὸ δέσμωπον τύπωμά μας, γιὰ τὸ ὅποιο τόσο καμαρούνται τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Καὶ ἔπειτα λέμε πῶς δὲν ἀνθίσσοτος εἶνε αὐτεξόντος καὶ δὲν κινεργάται, παρὸ μόνον ἀπὸ τὴ θέλησι του!....

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΕΣ

Σεφοὶ παράφροσες. Στοὺς δρέμους μὲ τὰ νυχτικά. 'Ισπανικά μὲ τὸ στανιέ. Τὸ κρεβεττό καὶ τὸ νεκροκρέβετο. 'Ο 'Αγγλος λέρδος ποὺ παντρεύτηκε τὴν ὑπηρέτρια του. Ταξεῖδι τεῦ μέλιτος στὰ βευνά. "Οπου ἐ γαμπρός τρέπεται εἰς φυγήν. "Η... αὐτοκρατορία τῆς 'Αφροδίτης, κτλ. κτλ.

Μεταξὺ τῶν περιφρατέρων μονομανῶν τοῦ περισσιμένου αἰδονού, συγκαταλέγεται καὶ ὁ Πέτρος Κράφερ, ἀπὸ τὸ Βερολίνο. 'Ο Κράφερ εἶχε κατανήσει νὰ θεωρεῖται πρελός ἀπὸ τοὺς συμπλέτους του καὶ πολὺ δικαίως. Χειμώνας—καλοκαίρι γύριζε στὸν δρόμον, φρόντιας ἀστρα πετρόπατα ρούχα, παντήπηλο καὶ πλατύγυρο καπέλο καὶ διμορφόλια κατόπιν χωμάτου. 'Εσσος εἶχε τὴ μονομανία νὰ μὴ θεωρήσῃ ποτὲ τὸ δομικό του καὶ νὰ μή πάρει μονάχα νερό.

'Οσανίτος, ποὺ ἐπάτο καὶ πλέον στὴ Ζηρόχη ζύνες ένας παράξενος ἀνθρόπος, ὁ 'Ισπανός Κάστα, δὲν οἶστος συνήθεια νὰ βγάνει στοὺς δρόμους μὲ τὸ νικτικὸν του! Μ' αὐτὴ τὴ γέλοια περιβολὴ σπεύσαται στὰ κέντρα, ἔβγαζε λόγους καὶ πατηγορούσε τὴν κινέργηση, περινότας τὴν γενετές δεματέσσερες!....

'Ο βαρδώνος Βίλμε πάλι, σύμβολος στὴ Σαξονικὴ βασιλικὴ προσεβεία τῆς Βιέννης, ἄνθρωπος νομιματέσσερος κατὰ τὰ ἄλλα καὶ διακερμένος λόγω τῆς πολυάριθμειας του, εἶχε τὴ συνήθεια διπλανεύοντας ἐπιστέρες, ποὺ μετεῖ στὴν αἴθουσα ὑποδημάτης, νὰ βγάζῃ... τὶς περιουσιαίδες του, διάσπασιος οἵλλοι. ἔβγαζαν τὸν μανδίνες του, ποὺ μεγάλη διασκέδασαν τῶν πανεργούσαμένων ὑπηρέτων.

"Ἐνας ἄλλος Γερμανός, ὁ Ρίττε Βούλουκαν, ἀποφάσισε νὰ διαδώσει στὴν πατέρα του τὴν ἀναπολιτικὴ συνήθεια, κατὰ τὴν ὅποια οἱ ἀπανεύτες προτοῦ μετωνόμειον την ένα σπάτι, βγάζουν τὰ ὑποδημάτα τους! Γιὰ τὸ σπάτι αὐτὸ φρόντιζε νὰ ὑπάρχουν πάντα στὸν προθίστατο τὸ σπατοῦ του ἀρκετά ζευγάρια παντόφλες γιὰ νὰ τὶς χρησιμοποιοῦν οἱ ἀποκεπτεῖς του.

"Ἐνας ἄλλος μονομανής, ὁ κόμης τῆς Πολωνίας Σιρόβσκου, εἶχε τὴν πετασθῆσαι δια κανένας δὲν μπορεῖ νὰ προσδέσηται στὸν κόσμο, ἀν δὲν ξέρει... 'Ισπανικά. Γι' αὐτὸ ἐπέβαλε ἀναγκαστικῆς τὴν ἐκμετήση τῆς 'Ισπανικῆς γλώσσας, δημονάχα στοὺς ὑπόφετες του, ἀλλὰ καὶ σ' δῆλους τοὺς κοριούσις τῆς περιφερείας ποὺ εἶχε ὁ ίδιος στὴν έξουσία του.

"Ο κατὰ τὸ 1887 δήμος τῆς Κολωνίας Λέρου, εἶχε τὴν ἀλάσκοντα ίδεα, δια τὸ καλύτερο καὶ εύκολο, εἶχε τὸν μεταναστευτικό πέρασμα σὲ κανένα τόνον, εἶνε τὸ νευροζωρέβετο.

Γι' αὐτὸ καὶ διὸ ιδιούς πουλάντας πάντα μέσον σὲ μία κάστα!....

Στὴ Βιέννη ζύνει πρὸ ἐτῶν ένας Ούγγρος μεγιστάν, δὲν οἶστος είχε τὴ λόξα νὰ ντύνεται κατὰ τὸ ήμισιο κομπάτικα καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ήμισιο ἀμιστοποιατικά. Περιφερόταν λοιτόν ἔτοι... παραδαλός στοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ εἶχε κατανήσει διμόσιο θέαμα.

Κάθε μέρα, διτὸν μετασημέρι, ἀγόραζε μόνος του ένα καρβέλι φουντ ἀπὸ τὸ φούνων καὶ τραβούσας γιὰ ένα ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικῶντα ξενοδοχεία, διάταξε τόπε... τριτλή μερίδα ἀπὸ ένα φαγητὸ τῆς προτιμήσεως του, πάντοτε τὸ ίδιο, ἔτρωγε λίγο καὶ έδινε τὸ ὑπόλοιπο ἀπὸ τὸ παράθινο σὲ κανένα περαστικό φρούριο. Κατόπιν ἀφίει τὸ τραπέζι, ένα δουστόπιο καὶ ἔφερνε δέξιοπρέπεστα.

'Ο 'Αγγλος λόρδος Αλεντούρι, δὲν οἶστος καταλαβανόταν ἐπίσης ἀπὸ περισσοτέρους, ώραστηρες μάρτιρες, δὲν θὰ παντρεύναται τὴν προτιμήσεως του, την οποία γύριζε σὲ τὸν καμπάνια καὶ ἀπέτιζε τὸν καπέλον την ἐγκατέλειψε. 'Ο Γερμανός εὐγενής Ούλερσίχος φίλος Λεντεστάριου, ένων κατὰ τὰ ἄλλα ήταν κανονάς καὶ μετρημένος, εἶχε τὴ μανία νὰ γυρίζει κάθε Κριακή στοὺς δρόμους, στιγμένος σάνη γυναίκα καὶ νὰ ἀναγγέλλει στοὺς διαβάτες την προστίχη... μετακρατορία τῆς 'Αφροδίτης!

'Ανάλογη πετριά γαίαστα δὲν είχε καὶ κάποιος πρίγκηπας τοῦ 18ου αἰώνας, δύναμιτι Σουλέβοσκα, δὲν οἶστος θέλησε μάρτιρα καὶ κανέναν ἐκδρομὴ σὲ κινητισμένο τοπείο.

Καὶ ἔπειτα δὲν εν πολυτελεῖς φιστικαὶ καὶ χιόνι, διάταξε καὶ τοῦ έπειτα πολλά πολλά μέρη... σαν τὸ δρόμο μὲ... ζάχαρι.

Ο διάσημος Γάλλος επιστήμων 'Ιωάννης Λαζαρέος.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

'Η μητέρα.—Γιατὶ δὲν φώναζες διτὸν δὲ. Κλήβε σὲ φίλησε; 'Ελενίτσα.—Γιατὶ μὲ ἀπειλήσες...

'Η μητέρα.—"Ω, τὸν κακοῦνγο!

'Ελενίτσα.—γιατὶ μὲ ἀπειλῆσε πῶς δὲν θὰ μὲ.... ξαναφέρησθαι!

Κάποιος ἐπαρχιώτης, γινώσκοντας στὴν περιτεύσιμη, συνήντησε μόλις μπήκε στὸν πάλι μά κήρα.

— Καληγέρα, κυρία Μαργαρίτα!

— Καληγέρα, καλέσε μέ την πρωτεύουσα;

— Δημοσιεύτηκε βασιλικὸ δάταγμα, ἀπάντησε ὁ ἐπαρχιώτης, διὰ τοὺς διπούς διατάσσεται κάθε γυναῖκα ποὺ ἔχει μικρὸ στόμα νὰ παιρνῇ διονάθεσ...

— Μημὲ! είτε η κήρα, συνφρόνωντας τὰ κεῖλη της δύο μπορῶντα πότιστερο.

— Καὶ διοια... ἔχει μεγάλη στόμα, ἐξαπολούμενη ὁ ἐπαρχιώτης, θὰ παιρνῇ τρεῖς....

— Μητρά! ἀπάντησε καὶ πάλι η κήρα, δινοίγοντας μιὰ στοματάρα σαν πηγάδι.

Η κυρία Φλαμαριών, ή γυναῖκα τοῦ ἐνδόξου ἀστρονόμου, δὲν φωνεῖ ποτὲ τὸν σύνυγο της νὰ πηγαίνῃ σὲ κονσέρα, ἀλλὰ τοῦ ἔκοβε ή τοῦ ταμείου καὶ κανόμενη μαζιλάρια!

